

VIII.

A kü hitvesek.

/: Elbeszélés:/

„Hova nősk, hova nősk Endes György jó uram?”

- Kérlek Doros Anna asszony szomoruán. -

„Éjnek éjszakáját ugyan mire tartod,

Hogy most sem tessék le pihenni a kardot?”

„Édes szép kegyesem, drága rózsaszálom!

Térj a hajlékba, hogy harmat, meg ne szálljon,

Szello meg ne fújjon, a dör meg ne lepijen;

Nekem a fogamra, harcra kell sietnem:

Mesik jó vitézi táborozva várniak,

Hogy véssem én a pusztító tatárra.

Ha meg a vitéz, a vőre késsek el?!

Szól s rablót orszárá a jó löfő-székely.

S deléreg paripája egyenesbe vágta,

Hol egy tűz pillánsol lábán a Mitásnak.

Hol a tűz pillánsol lábán a Mitásnak,

Kanizsai a seregek rémletes rajzása.

Ant beszéli ezaj: hogy az ifjú kéinek

Az ábrával raboltan vész áért kor örök:

Látták ott Kősgödnel a, Kisvár-terony-ból

A tatár sereg mint dül, pusztít, hogy rombol.

Heát a mit halandó szemre meg nem láthat?

Mire nappal borít a füst éjpalástot,

Miről hírt az Ólnak véres habja hoz csak,

S a habokban iszó szeje fehér halottak

Néma ajkaikkal rémesen regélnék:

- Sikerült kioltván annyi szép reménynek!...

„Vérért vér fizessen!” s így az éjszakában

És megindul a had Endes György nyomában.

Mint hék bucsujárni s nem esatába mennék,

Ab székely vitézek szolásmát seregek.

Így kísérik a szent vászlókat, keresztet:
„Mít haragod, dram! mireánk esesztett,
Vedd el, ok nagy Isten! büntetésed, kérénk!
Ald, vívra, mi áldott, csendes békeségünk!”
A szél messze hordja a szolokosna hangot,
Felénk, reá a félrevert harangok. . .

II.

Mintha minden szörnye, réme a pokolnak
Összegyülve mind az éjszakába, volna,
Mít, halálra rémült képxelet teremthet
Étekül a konfibiának, - örületnek:
Harcba induló, had szörnyülködve látja,
Mint ég északon az ég sötét palástja.
/ A sírnak lehet csak ilyen északfénnyel
Es a haldoklónak, ily tűnő, reménye! /
Fenn a léghen, isznak a sötét jelenetek,
Hogy a búzateknő, Nagy-mezőt belepjék:
Mintha a sötétség foszladozna széljel,
Spelytrekő szakadna a rimánkos éjjel:
Sűrűn hull a földre e fekete pulyka -
/ Ugyen, havaró van talán a pokolba? - /
Es e sűrűzavarból a raj-messze hallik,
Az iles sírhaltás velőhig nyilallik.
Egy-egy büs menckos fut az éjszakába,
Haj, de árulója lesz a lángok árja;
A kegyetlen, rabló nyomdokába vágat:
A meggyilkolják egyik árry a másik árryat.
A sárho, úgy kinnultak a véres tusában,
- Exen tébolyító, örült, vad futásban -
A holtak se mentek már az üldözéstől:
Messze hengerednek haláluk helyétől;
Lerugdossa őket bérozek oldaláról
A tatar, sutánok kiált habotával:
„Hiket én ölök meg, sírban sem juthannak,
Azok, a halottak orsáigán túl mennek!”

Adok én nekik a sírora túl is dolgot,
Hogy még ott se legyen nyugodalmaik boldog!"
1. Se szegény halottak irigyek lehetnek
Arra, a kit otthon szűren eltemetnek;
Hyer rossz a síve, lelke a tatárnak.
De e gyilkolás, e rablás még csak árnyak;
Nagyobb bűnös annak, ki e népet ürzi
Sokkal, a ki ezt meg nem tartolja, türi.
Nem az ellenséget lesik a labancok,
De a nyugodalmat meg a síros honozat:
Rabutin, - kiről a példászó azt mondja:
"Rabbi tönk bennintet idebenn a konban;
Kinek a tatárral kéne állni szembe, -
Ott fessédek, mulat most is Nagy-Szebenbe,
S míg a szász rokonnal síve, lelke bételt:
Elpusztulni hagyja keleten a sírkelyt.
Kész akarva nem nyújt segélyt: azt akarja
Legyen csontka, béna e néps hősi harja,
Hogy, ha még kerülne egy hőz fejedelmé,
Ne nyújthasson annak többi segédelmet:
Hogy ne adjon Erdély, a szabadság földje
Meggihenni annak talpálatnyi zöldet,
Kinek a harciért vívó, fényes kardot
Eltöri poréban a nagyocáim ezarrok...
Büszke jir! kivába hagyjad el harádat,
Nem öled ki itten a szabadságvágyat!
A magasba felvitt ámbár életpályád,
E bíres kuszorukat nem tessék lapálygá:
Ott merednek azok szabadon, merészen
Elenek hadával mezbirtosni kéren;
S mint sziklák az éreket, a harvas lakója
A szent honozelmet sívében megújja!..."

III.

A szögödi szarast el-lesik állja végig.
Vipraforditná ő a tenger vizét is
Harjában, sívében oly erős tanácsok
Elméjében meg a tanács sem hiányzik.

De e perorben mégis a hős kanja gyönge,
Száraz látománytól szeme labbad könyve...
Mivé lett hazája? hol van küsche népe,
Mely sok irben állott vihar, vérz élbe?
A családi szentély - ime, - szerte szorra!
Sűrű erény taposva durva sárba' perba,
Hannvado' romokban a sok drága feőcek,
Melyben tegnap élet és öröm tenyészett!
A templom se szent már, fegyver meggyújtotta
Olván szent követ a hívőket rakdóra,
Hite reményt keresni csarnokába léptek,
- Hogy türelmet el ott éig, ily nagy, szörnyű vétet? -
A torony mered fel még csupán az égbe:
Drocut hris talán a gyilkosok fejére?
Vagy csak azt mutatja: hova, merre tüntek,
Hite szavára egykor szentélyébe gyűltek...
Hogy a fájdalomtól keble megvan edve,
Nem henyél a székely ijja és togerve:
Fellegetként szakad le a sok kopja, dárda
A véá ösönló ellenség hadára.
Van hri a tatárt ^{már} próci gyönge fűnek
S kassáját akasztja a „kutyafejűnek”,
S hát ennére is hull - addig nem pihen meg:
Még nem vág belőle legalább egy serdet.
S valakit kassája ile megtalálhat,
Nem len dolga soha asszal a halálnak:
Mert dologra, termelt e néps a csatában
Erössé nevelték a szülői házban:
Kijával kellett a konyeret lelőjje,
Még gyermek korában, úgy evett belőle.
Mivel az kapv itelt, nyíllal a ki nyerhet:
Széret is neverte konyerét „kinyernek”? /
A véres csatának lobogó' tűzében
Férfi lélek száll az asszonyok szivébe,
S kite a szitkozók mögé, menekültek,
A védő seregek most köze vaggylnek

Torqatvân kerében ki fejszét, ki nyársat
 A halálra szorított ki-ki élettársat,
 Hogy a tulvilágon hisz ott is van élet-
 A györöt, utálja a legyörött lélek.
 És a vésküvöltő férfiak sorában
 Ott vis, kiérd az asszony szörnyű bánatában;
 Hona szent porában inkább ontja véréit,
 Mintsem a pogányoknak tűrje durva kényjét.
 Sok anyja kecsinyét balkezébe fogja,
 Jobbjával sziklákat gördít a szorosba:
 Egyik kánya áldás, másik gyilkos fegyvet,
 A jó székely asszony azért, asszony embor!
 Kik egy pillantástól járulnak halálra,
 Tárt karral rohannak mostan a tatárra,
 Gyenge ifjú srácok, szép székely leánykák
 És egy öleléssel a habokba rántják
 A bösz vére szomjást, a vad mirtalócsót.
 Megtöltik halottal a szép, csendes öltöt.

IV

Szent-Simon, katicusár csendes még az éjjel:
 Ki gondolna ott most viharral, veszedéllyel?
 Miből tör faluknak védi, hősi kánya:
 Anya, gyermek álmát semmi sem zavarja.
 - Szármiként óhajtnák; nem lehetnek ébren,
 Eltörődtek ők a szántásban, vetésben;
 Mert, míg vis a perje távol, kős csatákat:
 Ők aprony voroti honra a kardcsapást.
 Tízta öntudattal, csendesen pihennek.
 Ők álom, tündére, lehorra a mélyet,
 Szóssás fellegetre felemelve őket,
 Mefőre elviszi a gyászos szenvedőket:
 Mefőre, más világba, az öröm honába,
 Hol védőt találhat minden özvegy, árva;
 Hol nap sugar helyett az öröm világol,
 Boldogság fakad az Istén mosolyából,
 Hol az üdvözültek örömkörmeyt sírnak,
 Mitől itt a földön fut, remény kinyitnak.

És csillag se más táv odaferr az égen,
Mint egy-egy örökörryongygalok szemében? /
Nincsen ott vízföld, a lélek csupa jószág:
Békességben foly az öröklévalóság...
Csak egy nem pihenhet, csak egy aprony éber;
Nagy gondok csatáznak szertő szivében.
Minderr, csábosserével esalogatja bátor
Az álom tündére, hozzá mégse pártol:
Hissz, mit érre néki a fényes mennyeig is,
Ha itt kére hagyni szive idvességét?
Nem láthatva ott fenn köze fényes arcrát,
Potkollá lehetne néki a mennyorszáig.
- Mert a menny nem ott van a csillagos égben,
De a hü szeretők szive közejében! -
Gondola Pors Anna is ki tudja? hánykor
Tekintett az égbe a szellős tornácraól:
Minttha feleletet kis gondolatára
A sötét, kietlen éjszakától várna.
Míg így térelődék hopyasan magában
Fénytenget terült el a nagy láthatáron.
- Táv e széj szemehbe az éj nézni szégyel
És azért pirult úgy északon az ég el,
Vagy haragra, labbant, hogy e nő szemében
Sűrűbb a sötétség, mint a véres éjben? -
Nem volt a piraság se harag, se szégyen,
Miből nagy barázdát húzott a sötétben:
Tennebb három falu s templom könyggal égett,
Az okorta itt e szörnyű fényességét.
Pálványkeint tekintte a távolba Anna,
Hol a tűssziportok éj felé rohannak,
Hallói a menekvők rémes dobozását.
Mint mitror a folyó átszakítja gótyját,
Főszölelkervén adák szélviharral
Érült tombolással a rinára nyargal;
Vagy midőv az ég zong s távolban morajlik:
A nagy kavexi kúgás vadul összerajlik.
És e tűzvilágúal a kis éji rémek
Aideg sirjaitból egyig felkelének.

A merényi előtt sorban elvonultak:
A jövő gyönyörű a virágos multat,
Ott volt a reménynyel szembe a csaldás
Hitt mellett a véget ellen szigoldás.
Oh de mindexek hirt a harának képe
Volt a legötéletb, hogy eleje lépe!
E his látományon. Endeoni mit érret,
Hincs so' elbeszélni, kerajolni képet.
A rabrolga vilma sem olyan keserves,
Mint a durva hajcsót korbaicsóival elmetse,
Mint a konleányok tudni, hogy harája
Mely imént szabad volt: szolganyó tanja.
Hátha gondolatja enorsóra teved:
Arra a lelketül leledzett reményre!
Példát sülyra néve felid nem mulhatja
Az elkarhorottak örök hirtudatja.
Míg így mesze balmult a jövő hódébe,
A fény láthatárát sürübbes fődébe.
Az éjszaki szélvén rémesen coitorgott
- Szólamyain ex is tárn rablánowokat hordott? -
E's e void aenere a tetlvagy felebredt,
Senri hirt, ne érje éhesen a véget....
Mint telatna asszony a tetlvagy savára,
Hinek épen áll még hite seitelavára?
Egy pecület előtt burgón térdre esve,
Eten irgalmasok az itat kereszté:
Emit küldé igbe a vegeiny haráért,
Férje életeért, végre ármaqiéért.
Oktán - a keresztet két körébe véve -
Péteit a falnak minden seyletöbe
E's körébe gyüjté azt a gyenge népet,
Mely a vescharagra álmiából felebredt;
- Mert a nagy harangot a mélysejesején
Horgatái az orkán, jímós balkezével. -
Ekkint a seregek lön látor vezére,
Mint a férfi hadnak délxeg köse, férje;
S midön jobb kezében vezért kardot forgat,
A mi gyilkoldóset, mindent öprehordat.

Dolgozik a szorongás apraja, nagyja
A tölten kesergést hiúsá rabolva nagyja,
Majd meg-térde hullva a templompiacra -
Imádkozva kérik a védelmi harcra.

V.

Fut már a honvédő sereg szerteszóra...
Hit sebe le nem hívés örökre a porba,
Sűrű rengetegben elrejtve vágyak.
Véres utaitora a tűrvész világít
É s hűségbe esis közt aloldás lesz az átolt.
Bejő, hogy világít ott len a csarátrok!
Főtekony világít még az is megáldja,
Kinek benne harnad minden gondasága...
Egyő hártetők most a futó serevében
Világító tornyok, tenger közepeben.
Hogy a vadkötésben ejtett fegyverpiáson
A sequey hajótört rébe jutni lásson.
Ez örült rohanás nem esik hívélva,
Maga a pokol fut a székelynyomába!
A napsugarak nem itél a sötétet,
Mint e durva györök, a legyörött népet.
Görült vérebekeint sequeylovva jönnék
Kéna, sötétan ajtkok, mint a siri, dörnyök.
Kinn, harsandt az imra, mit sem ér az átolt;
Lidérek finy, s ez a vész testvérek, barátok!
Emit egy árnyékpont, az ítfelen éléhet,
Kincs annak serevében, maradása vérnek.
Sohat e vadharda addig ildör, herget,
Mig ledobja lelke magáról a terket
E felnyúl: mint tüvök a magasba szárnyal,
Hagyha persenty futni nem bír az úgárral,
Sannan a magasból gyöngyörködve nézi
Pidey árnyékát ez mily likegve síri.
Més, hogy ellenének ne jusson kérébe -
Gyilkost márt tulajdon, dobozó serevébe:
A piamlatt vérből serkedt az ált merstein
Ez a gyögyerdő víz, melynek neve: "Szent-Vér."

- Szent vér hulla itt el, kösök drága vére!
Mondj áldást, unoka, öcsid, nevére!... -
Hát ott, a hegyormon, magában, hiinyarjal?
Mintha versenyene a kobor viharral;
Paripája vágat böncren, siklárs végig,
- Talán megsem áll, ma a csillagok éjig? -
Mintha gardájával, jüvenetet vinnel
Hős Csaba vezénnek, Hadak útján "innett":
Ugy ragadja a mien egyre fellebb-fellebb
Oda, hol születik a villámok felleg.
- Jól terejed te érső, drága, ~~kedves~~^{keses} állat
Vidd el mégre földre szerető gardádod! -
Addig vitte, lova, míg kiért az éjből.
Hej, kiért az éjből de nem a verelyből!
Hogy a hegyesicvára, tiiltusim hi mégyere?
- Kévet emlegetni, immár szinte segyere! -
Pémült peregetöl egyig elhagyattan
Mast a gyászvezére, andes gyöngy az ottan.
Lasmányon, Mitácsaró, bujdosik bújával,
Szellők jászadornak szilált szögkajával,
Órva sorsa felett, még a fák is sirnak:
Gyönge ágyaitról, karmatknnyek hullnak.
Hogy ne legyen olyan, örömyü, árvaságra,
Még megüveli a tölgynek, jennus ágra,
Sohajt koronája a sargas penyünök
Mig élébe hajlong a menekülönök;
Pársany-motva csatja, puská pamlagára,
Csattog a rigónak, serkentő darvára,
Csörög a patakknak, sejsz tiindérmeséje:
De a bujdosó mind, nem veszi észébe;
Oda tart, lovával, hol az erdő mélyebb,
A hol fogva tartják a megrökhödt éjét,
- Mely a völgy, éléből, a hol amnyi csínyt tett
- Ide menekült, hogy a nap rá' tekinthet. -
- Vidd megöt, oh, vidd meg, erdő'szent hamálja,
Hogy az üldöző ne érhesen nyarivába! -
Mint az ürött, orvas, a ki itat vesztett
Erdők süvűjében, hol a lomb se vesket

Meg-megáll, pikemü, mig a lombot alja
Es az erdő esendje nyugalomra, csálja:
A futó vész is egy völgyben, megállta,
S kissé megpikemü lováról leszállta;
Hogy mig Terste ott a cserberben legelget,
Maga gondoltan bírja a haditervet:
Elszilárteult népet hogy-mint gyűjtse össze,
Hogy vad ellenét átvérebem förösse.
Eljut gondolatja Homosód vizeig,
Az almasi barlang titkos rejtekeig:
Ott a csarnokokban rejteköre lelhet,
Kit a kopor utján vele frigyre kelnek;
S mig az ellen útját háromszög elállja,
Hát megül rohanó sergével reája.
Es megsemmisíti - két tűz közé fogva, -
Hol az Ölt tőrök le az „ölvég-szorosba” -
- Most, ha e karcánba az ellen belejött,
Csak az ég felé lel annak menedékét.
Csak az ég felé: ha jó a kalauza,
S nagy sok búré nem le a potolra hárna! -
De a búrék se arvas, kit üldör a falca
Tejét nyugalomra csak kiába hajtja:
A mint elpikemü a galy újra recessen,
S e baljós körejre a vad úgy megretten,
S hogy nyomat vesztén, - ijiranna kéjren -
Eltünik az erdő néma éjleiben.
Nehelyt a tatar a völgyet áprebűjta,
- Hogy elkerítse, kito élle bűjtak, -
Rebarangolárengeteg homályját,
Hol madár se jár, ott tör magának pülypát:
S felkutató dühében sikot, halmat, erdőt,
Hol lapprangorok a hortalan kesergők;
S: Hise a bűjölöknél minden a mi drága,
Nem találtja meg a falvak kamuját!
A sok drága kincsét, arany-, ezüst-marhat. /
- S bár, eüqó lombot nyomat elta karját,
S borót, xikla védi, mind a rejtekhelyet,
Hová elvonult most jáva a sekkelynek, -

Rajta, itt fogamul ez a szörnyű sorda,
S rabszujakra füvve, viori a táborba...
Ehi, öleltek ott egy mohosult hövel,
Hogy kerülte ezt a gyászos sorost ő el:
A székely seregnek ifjú serej vezére?
Hogy ne jussan ő is ellenség kezére,
Mihelyt hirt adának a nyregő galyak,
Mertem elkapni a virágúnas alját,
S felhúzott egy tölgyfa jamos törzökére,
Mely az üldözö had, nyomdokában érte;
Mertem megrávnám a fa koronáját -
Várta, míg a völgynek zúgait bejárják.
Merte, hogy putatnák székely, halmot öpre,
Lándzsájok hegyét itt-ott halmokba döfve,
Majd zúgó levelek halmában seírva,
Mely, mint a vetett ágy-vár a bücske úrra,
Eh, a feleget majd, nyugalomra fektet
Törzset haggva épen csupán sírkeregetnek.
Nemelyek pediglen vakmerőn bemásznak,
Székely odvaiba, hol vadak tanjáznak;
Látárotra a vad, - haveletlen ott van -
Szijáton, székely fel, s fut tovább legottan;
- Mert a rengetegnek nincs oly rémes vadja,
Mint az ember, a ki társait meglátmadja! -
Mások meg kerülmi kezdik azt a törzset,
- Mint ha cimborájok volna mindenörökké,
Melynek koronáján a hős, rejtőrek el,
Ehi, verette harcán a honvédő székelyt.
Szerecsé, hogy a fa sűrű lombos ága
Barkolá alakját sötét éjszakaiban!
Minden megkerülték, többör a fa törzset,
- Mint nyáját a pártor, ki magától, örxi-
Harcos medvében, hogy mitsem találhat,
Mertalékul dobnia komor halálának,
Lándzsával döföttek a fán egy-egy galyat,
Mint ha, mondták volna: ez is egyre hallgat!
S, mint seurdalák a tölgynek ifjú ágait,
Étfirá egy lándzsá kendes Györgynek lábait,

Hogy kicsordult vére a talpa sevéből,
De nem ám a könnyű két láto oxemből.
Egy jászó se hagyta el a férfi ajkát,
Nem is türtö, kinyját még fel sem sohajtoa.
- Erős férfivalt ő is azonba látor,
Eki nem ijed meg a maga járnjéhatól! -
Föl is tessi most, hogy néma lön, hisz immet
Most egy fél lehelet a halálba vinné!
Majd elárulá őt egy is ifjú vére,
Mely szerepe hullott egy virág tövére.
Csak az a szerencse, hogy je pláinta véreik,
Mikor a hasának fényes élet érzi;
Most is levelet a ló hogy öszenyanta
Ét hívé a mangol: maga véret ontja,
Ebben bíza hódva még csak fel se nézett,
Pedig a közelben ellenséget érezt.
- Mert megéri ő, mint vadász kópója
Ét másfajta embert, ha nyamát, ragolja! -
No, de haortalan volt minden tudományja,
Eki fogott, azon a vaitais tartományja.
Hol kővek kövekre törnyosulva vannak,
Mik a vad nyamával oxmasét rohannak;
S mivel kutatóra végre ödött kudarcokkal:
Ott hagyja az erdőt sáras, véres porokkal
Ét borángoló had a víroterét a völgybe,
Hogy ott megpihenjen a seje, "Nyirmerőbe".

VI.

Elvonult a vihar. Ét tőj ujra coendes.
El is hagyja nyomban rejtek helyét ludes,
S a nagy oxentegy hárbán, buzgón, térdre állva
Hálát mond sevéből a seregek Urának,
Hogy elvette fényét a tatar oxerőnek.
Most tudja meg ő csak, milyen seje az élet.
Olyan seje az élet!... De hi tudja? hiálha
Ifjú örömidből, nincs más annyi kátra,
Mint annak a kicsiny seires pillangónak,
Melynek életébe nincs en irva holnap?...

Mint farrásból habogóingos, felfelé törek
Lelkéből az ima és a hálának.

Ugy öült a létnek, mint kicsiny madárka,
Mely szárnyát először repülésre tartá.

De haj, csakhamar az öröm semmivé lett,
Mint a maga vörösn önkéntelen irrett!

Híven folyton ott járt a gyövdalmos lelke,
Hal lángokbann úszik csendes, ősi telke;
Lelkiben pedig le egy gondolat ége.

Milyen vörösn él most szegény felesége?!

Hit neki az isten csupán csak a végett
Adott, hogy keréből meg itt islelné meg,

A boldogságot, mely az egész várja,

Minden véget ér e rögzös földi pályán.

Tan a léon porján e perorben szíjra fűri,

Ugy letérli róla mind-azt a mi vörösn?

! Mert az anyasággal a vörösn remérem

Érték az anyasággal megél egy keményen!

Es a fájdalommal, mely vörösn borongott

Prágyadtan csatárnak, más a konfigandok.

» Mert nem örök a hont, örvegyek csak árva?!

A férj védené, csak tulajdon családját! »

Egy gonulokozott, más, de megbánva nyomban,

Híven a családja él e drága konbann:

Es jó, édes anya vörösn védi, tartja

Minden gyermekét, míg a sír-eltakarja.

A míg vörösn vörösn tett emigy magánok,

Kyerítését hallja a völgyben lovának,

Mint ha kérdene, hogy: hova lett a karcos,

Meg neki a fűben legelésre tatott?

Mint ha, mondana: jés, ülj fel a nyeregbe!

Lógy vörösn, újbul a vörösn seregnék!

Es mint, vörösn éb, röháque a ménje,

Féléled, vörösn, haldokló reménye,

Es terve, mely fölött, csak az imént, törődött,

Reményei köze újra besörvődött;

Es miért felkereste itt a menedéket

A vágy nagy vörösn, elméjébe lépett:

Uj erőt, szerezni, mivel a tatároknak
Csapjain majid, ha a nagy hajlító éjszakára
S már helyetted lábat nyugodt kengyelébe,
Hoggy a sűrűből egy alak jött elébe.
Tudom vízszatárnak, az elvonult rémek?
Nem; a hőselgőben hivat ismeré meg;
Jó Virág Mihályt, és apja hű cselédjét,
Kivel elküldtél immár sok ebédjét.
Ez a rengetegben bujdoskolva járta,
Miközben rákadt kis gondája lovára.
Ez az okos állat híven élvezte,
Hol urát pikenni hátaról letette.
Mint hoggy elejébe került a hű szolgálja,
Meggáll a veszt, - leír vétség a dolga -
Meggkérdezné: drága hitestársra hol van?
Menedéket hol lett, hol? mely bokorban?
Vagy alakját nem is ringó bokor ájja,
Havem valahol, egy barlangnak lakója?
- Most nem hagyta ám el régi jó cselédje
Köszönését, ha tudja bizonyos vesztébe;
Tudóbb hagyja majd, és ár darabra vágni,
Hagysem oldalától távozzék parányját. -
Virág meztörülte ingével az arxát, -
- A míg elcsitita fája lelke harxát, -
Kutat akadovva, lassan elbeszélte,
Drága asszonyának hoggy smitkint foly élte.
De nem mondta ő el legelő a végit
Előbb lerajolta hűsi vitézségét:
Köszönök csapatját hogy vesette rembe
Eltenség hordával, az invédelemre,
S míg a történetet híven elszólta,
Meggörle szemét a jó öreg apakorta.
De mikor kavával, míg azt is leírta,
Milyen fegyverekkel kelték harxai sitora
A veszt követve apcsomját, leányját
- Meggemléte, körben nevet is nehiánytak, -
Kör a fájdalomkéiny arxain egyre csorga,
Meggis egy hicsit a jó öreg, mosolyga.

Trépa is van abban, ha qereben, léhel
És rectalálkozna k ellenség szemével,
Há a gyenge aprony, áldóhó csatába'
Gerebent akaszt a vad pogány, hajába,
Stépi-nyövi, vele, mint a csipű-köcsök,
Hogy szaladni kezdnek a vad, martalócsók;
S kibe a férfiakkal kiállták a harcokat,
Készséggel szemben vállanak, kendarokat.
Nem is csoda, mert az apronyok csoportja
Az ottatlan mérsport szemétkébe sejtta,
Mely a miq megaludt, azok, kényjében,
A szemek barultak, örök süriü ijbe. . .
„ Az előhad sorsán a derék okulva
Fáradabb állott fel egy kis idő múlva:
Nyilatkevel lödörögt a hős aprony hadra.
Ezre állóhelyét sokanpa elhagyja:
Némelyik futásban keres menedéket,
Ava életének megmentése végett,
Némely meg se mozdul, úgy pihent a vérben
Nyíllal általútoe a lős csatateren,
Mint harája édes földjét megölelte,
Miköz mennybe szállott, bibáratos letke. . .
Csak egy nem szaladt el - folytató a szolga -
Nem volt ok, miért a tét elhagyta volna,
Hisz fejezől, imént, keült le a pártá:
Ott hon gyermek őt, miq egyetlen se várta.
Ugy állt ott, mitrípen, a cherubin álla
Paradicsom kökörtjének kapujába!
Mint ha, nem is, volna földi anyasüille,
A süvöltő, nyil, s a diáda elkerülte.
Megijénte, tán az egész hadi rendet?
Mert a vérszopók közt csak egyreerre esett lett.
Megloitsott, azanban, hogy tatárook sehánja
Tart a bátor apronyt, miq maga is seánja;
Hi is adta nyamban egy rendeletében,
Hogy a legnagyobb, hóst el kell fogni élve;
Mert láttam szememmel, hogy intő seavára
A nyilak, elültek, mint a puredurába,

Egy csoport az apronyt megkerülte hátban:
 Ettől sereved segedem, most a tatár fogjaiban.
 Haj! hogy e rossz hírrel én lecsitlak téged
 Gyóruam, hisz ó'vált hites feleséged!.."
 És e szörnyű hírre diukvel felkiáltott,
 S endes György arantúl, se hullott, se látott,
 Csak rohant előre, mint a vész árja
 Fellegvadászok, hegyről a lapályra;
 S mint az áradat, mely odát vészlőt, tölgyet,
 - Meztélvén, romokkal a természetny völgyet: -
 A kétségbe esett fény kardja itat vágott
 - Hagyván nyomdok hában véres pusztaságot -
 A tatár-hadakban, mielőtt el nem ére
 A ijongó tábor kello' közepeire.
 Ott a fagyok elött lováról lezálla,
 Szakadva borult szép hitese nyakába:
 "Ha már el kell vesnem, veled legyen végem!"
 "Áldj meg még egykor és feleségem!"
 Szajta, s a rabnót hűvel átölelte,
 Mint megöleli az élő test a lelket.
 S mikor így egymásnak parjába omoltak
 A szerető lelkek be boldogok váltak!
 Hogyha két mennyországba kerülne egymásra
 E nagy boldogságnak ott se lenne mása!
 Hassra van pihent az égő mell a mellén,
 Néma, tisztelettel bámulá az ellen...

VII.

Látta-e tépett felleget az égern?
 Melyet őr, az orkán át a mindenségen,
 A mint purjogatra üti, hajtja, tépi:
 Most belöle büszke hegyet, tornyot épít,
 Melyd, még farlányokra, se nasvét s ilálfja,
 - S mintegy holdus-aprony falhozott ruhája
 Olyan lesz belöle: látszik az ég teste
 Ettől ott, hol a farlány azt be nem federte; -
 Mikor meg beéri prüszkölő lovával,
 Fűcsap a felhöre villám ostorával,

Imig a táj felett így iramodva mennék
- Fár a fájdalomtól? - kinyit hűl emennek.
De ezt is megünne, gamolyába gyúrja,
S ettünné megetté az ég trék reurja.
Mint ez ürött felhő úgy halad előre
Kics völgy, áleből a havastetőre
- Elejébe néve annyit kínak, bajnak -
Sok rabláncra fűzött, oxogény, sőt helybajnak.
Vipra sem tekint, hogy láts oxemével áldja,
Hol bölcsője ringott, a kisiny faházat,
- Ha nyugom oxemével falujába látna
Ot pünytől, mi pünyét fátjólába riorta. -
De ha vipranéne úgy se látna semmit,
Hannu lett belőle eltiint valannemnyi.
Hej, ne is kivána most oda vipranéni,
Haxád drága kéjét, kis oxvedbe véni;
Mert is nehéz azt elhagyynod, ha boldog!
Hátha vére tudod borulva az élet?
Hátha a oxelek, mik Hargitáról pünak
Perx oxagót vixit oxé, az ég falanak? ..
Ih, ha látnaid azt a néjtelen vildágot,
Hul a mongol minden életet kivágott,
S megetté vate dihében gyávos tomotónak;
S oxvedbe bixonynyal véres kinyű jöne,
S úgy mennél el annat, mint angyal az égből
Két a bün pitiltott az Esten kegyéből! ..
De nincs ám idő, most a vixjivérvodáron.
Menni kell e oxéj front el kell hargyni hátra!
Kix az egész tábor nyomdokukba oxáguld.
- Píros prántlikidből lex egy új oxodágit! -
Koxök, lábok vixik, a biklyó nyomába.
Elvort e vérit egész Moldovában,
Moldován kecsertül a tatáron oxágit;
Sidovár körébe, vagy Bakhosi-Sherájig;
Még ott sem oxakad, még ott sem is a végett,
Mely nyög rabszajtól a vör tündlörébe.
Sot hoxdödik még a oxvedések útja,
Mi a legvidámabb lelket is lenyitja.

A hitet megpajtja csak emlékezés,
A léleknek örök kárhozatja lévén.
Szenvedés, mi hűgyha elkezdi jüdvörölni
Lelkédben az Isten képet, hordó élni:
Sziklává válik a szív, a mint megéri,
Siro gyermekéi, a harcban edzett férfi...
Földig vasba járva, itten váncot ásmak,
A kite nem születtek fejezőnek, kapásonak,
Miket atthonra néjo szeretett, imádvott,
Hitere az irigység sem mond semmi vádat:
Durova parasztlíjok addig sem nagy békét,
Még letörölhetnék, arczok verejtékét,
Mely a déli napnak égő sugárától
A nagy munka porótt, arczokon aláfol, ...
Munkátlávdnak óh a napfényben, viharban,
S ha rájár golyói lövéldörög arczban;
S mikor a bapir is föld, élbe bívito,
Várni, míg a tavasz fát, fiivet megijit;
Mikor a vizek is földel alatt folynak:
Minesen, meredéke a szegény fogolynak.
Minesen aranyi helye, hol pejét lehaftoa,
Hol lelket az Isten kezébe szhajtsa!
Könnyű híra volna, de fedetlen fölvel,
S mexikláb, csatárik a kard tél-idovel,
Ejjel adnak neki egy-egy ronda pajtát,
Kannan pitymollatkor új dolugra haftják.
Könnyűjün, kivül, a peráics kemjéren,
- Mely alig elég, hogy napról-napra éljen, -
Csak a munka, az a meleyet fapartó
Menti meg a rabot a halálus faqytól.
De a durova szor e fogvágyban szereuse:
Arra jó, hogy a rab életét megmentse:
Csak a gverdazgalmak vajyon ebbenre,
A szegény, nem éri a rabélet vére.
Miert nem remélnek gvarday váltáig díjat,
Ételben, italban, beezg nincsen hia!
Amak minden jókat eléjbe raknak,
Jobban van a szor, mint houn az uraknak:

A király, sem él, úgy, mint a szegény ember
Ét, mondandó ottthon; hogy a dolga terjed,
S még is irigyelnek felesen, ha látják
- Csakve nem rajta rokonosig + barátság! -
É, kimondhatatlan kényelmet, jöletet,
Mivel a tatár sok örökelyt körülvétet.

Pedig hej, keserves ez a fényes élet!

Sok fogyly, az irát drágán firtet meg,
Csak úgy vannak ök e földi boldogságban,
Mint halálra ítelt, a síralombházban:
A kité díszkalmak itt borban, dív-bilben,
És ott vannak a legrettebb vesélyben:
Éltüket adják el a déli gyümölcsön,
Féjőért a füge, datolya csak kölesön,
S a név őket ottthon mind hívába várja:
Mert mind feltérülnek a kőbe a sztalára...
A kén nem fagott a gazdag, cipra éték
- Ért még elbesélni is halállos véték, -
Rabszolga vásárra a tatár kihajtja,
Barmokat, ruhákat szeréltetvi rajta.
S a kité így eladnak, rabszolgára firtet,
S a kőre világnak legcséltetvi firtet.
És így elvadásznak az édes hazától,
Mint a saingon levél elvadász a fától,
Melynek a viharban füge, szárnya tömör,
Még bucsút sorsig a noveló atyjának:
Csak vilnok mutatja meg néha a helyet,
Melynek bércei kört élnek a örökelyek.

VIII.

Milyen lón a sorsa a veséi várnak,
Milyen botrom állott ellent a tatárnak?
Hova lett? mivel lett a kő örökely asszony?
Minek sorsa méltó, hogy kényet fahaszon.
Még a kővitolerál a sok lánc lecsörgött
Tán megálta a kő szegény, lentes gyöngyöt?
Vagy a látomány, mely fajóbb a halálnál,
Hogy a szenvedés, kén rabszolgá a menyőt

Itt az Anna asszonyra, lelkeinek felére.

Merült a nagy hűnek örök életébe? ..

- Hiszen az mi hűn él a sötét prókollban,

Sebetet kezertő, balzsammi feloldad

A lelket, metélő fájdalomhoz mérve,

Mit egy vassa vert nő láttán szenved férje! -

Amiből hátán a dolog mesével:

Nem vesett el tündes ifjú hitvesével,

Életet találtak a kőrös balorsóban

Egy reménypergőért, is a fiatal korban.

Mint a szirtéken a víz hullámvöl, halma:

Redőlyökön megtört a balors hatalma.

Míg általhaladják a moldvai sáncot,

Megvartják egymással a nehéz rabláncot.

Hívők ök egymáshoz örömben, keserőben

Egyik sem hagyja a hűségeshűt csorbán,

Mit fogadtak a „Szent- Fűrész” templomában:

Hogy semmi szűkségben, semmi nyavalyában

Él, nem hagyják egymást, igazán megtartják,

A míg el nem érik az életnek partját.

S majd, ha szunyjadnak egy sötét, kőrös sírban,

Ott is egy keresztre lesz nevök felírva;

Egy másról álmodnak bizonyára ott is:

Hű lesz társához a próbado, halott is ..

Mert, mendegilnek a rabok sorában,

Melyet üldöz a had véres mámorában.

Porfelleg repül fel, eltakarja őket,

Mintha videné a legelől menőket,

Mintha, azt akarná: a győző ne lássa

Hová sujt a vértől csepregő korbácsa.

- Szonjtól eltirikadva, éhségtől leverve

A hi elbukik, azt ott hagyják keverve,

Az útfélre lökik a lánc gyűrűjéből:

Ne torhelje súlyja a keserűs élet,

Hűnek fáradt teste immár alig bírja

Tartani a béhljét, vanvolni a szíjat. -

A hogy elcsigázva Sídovárhoz érnek

Ott lesz hűn az élte még a hős vereknek:

» A mint hová kivált, a harcosh urából,
- Egy szél a parancs a kháinnak sátorából,
Hhoh, mörve legyen itt a büntetés,
De a széj menyecské nem lesz benne réses!"
S a nagy úr parancsát arannyal kiadja,
Hogy a láncot Anna tüstént el is hagyja.
Nyissák fel elötte a királyi termek:
Talál ott örömet, fényűzést, pompát, overelmét;
Legyen ő királyné, a kháin udvarában,
Férjén széj, aranyos karmarsin-ruhában.
A kháin felesége, a háromszáz régi
Medit ne is csináljon, csak szolgálfőm neki;
Mert megéri e nő mind a háromszázat!...
De Doros Anna aprony szivében fellárad,
S mikélyt a tolvácsok elejébe rakják
Mindentörő urak erős akaratját:
Kerret irt fejével s urát átölve
Ehcsen felel meg e világos felbé.
Minttha mondaná: adj örök boldogságot,
Ezzel sem cserelem én el a fogásot!
Tartsd meg minden kincsöd, minden drága gyöngyöd,
Adj nekünk csupán egy körös söröngyöt!
Ezre a tatar kháin nagy haragra lobban,
Lába alatt a föld sörnyű nagyot dobban,
Dühtől resket, a mig oltentő haraggja
A dacos fogolyra büntetését szabja.
A határozatnak az lett volna vége:
Hogy a kősi ifju párt fogják ekrébe!...
Ez ki kinné? hogy e gyilkos orra Anna,
- Ha a láncra hagyják - a kháinhoc rohamra
Lábát, átkaralni, megkösörönni széjén
Annnyi boldogítóval e büntetésben;
Mert a szenvedés közt imádott urával
Haladhat az élet göröngyein által,
S a mig ellobogtak napjain a nyárvak:
Panasz nélkül vante Endessel a jövök.

A ki minden nyáron Cratogeomys lakója
 Vándor útra kel, már a tarka gölya,
 Csőcséti csőrét seves bucsuképen,
 S mint a csolnok iszik a levegőben.
 Mikor a magasban többen összejárnak,
 Al-csik, rónatájain egy verset repülnek;
 A melyk győzedelmes lesz a versengésben:
 Az lesz a seregek vezére az éven.
 Azt hívják csaponyjaink, majd utána, rendben
 Elvitorláznak a tágas végtelenben.
 Minsemmi semmi nem, csak sorsnyók sorságása:
 A légy tenygerén az ezrek csapán.
 Néma esendőségben hagyják el a tájat
 Tökénak, a szülőföld eltűnése féjhat!
 Szállj le megpihenni a tatar-harzába,
 Hol a vérely fogoly jöttöd endi, vörja!
 Mond el a kis rabnak, - ha kérdi - jó gölya!
 Ne epesve magát, mert jó megváltója.
 Ki leold hozéról minden láncot, sájtat:
 Hozza társolyjában, mint a válságydíjat.
 Kereseld el azt is, hogy a nép virágra,
 A tatar nom altá ki életviráit:
 Més el is feledte kinyát, szenvedését,
 S a romok helyére házat, falvat épít.
 Hogy édes haraját ujból elfoglalta
 Fenevadaktól, mik uralkodtak rajta;
 - Mert a rengetegből minden vad lezállott
 Fennretellen hullák, pivár a lapályra,
 S lakhelyet cserélt a csüggedt emberekkel,
 Kik az erdőt költék komjexó szemekkel. -
 Mond meg vándor, madda a szenvedő népek:
 Kik a hontalanság kínai, igy téjnek:
 Hogy mikor lepuattan róla láncra zára,
 Side vifozatés, nem imet a harzára:
 Adott helye alatt a munkás vérelynek
 Megváltott arca egészén a helynek,
 Életajváltó fel esendjét a halálnok,

Hol hullát, hagyatt el, esecsemót, talál most;
Hoogy a biratartó-fák gyarutát, ixadnak,
A kivét, süllyától, majd, ösvérosshadnak.
A padlás, a pincze áldással, van, telve:
Lipsaadta, az ör, mit a tavasz, elvett!
De ha gölyg, helyett, searba, vándorolna,
Fecélni, valója, még, neki, is, volna.
Szabadságvágya, a rabnak, csak, parányi,
Kéltak, milyen, dúrak, a kunnak, virányi:
Mintha, egy, szép, álom, változék, valóvá,
A honn, felvirultát, lehet, venni, olybá...

Hog, bucsított, el, a vándor, madárhad,
Szembe, találkozik, egy, vig, karavánnal:
Csak, felé, tart, az, míg, a madár, délnek,
Egyik, a tavasznak, másik, meg, a télnek.
Ez, ki, kinné? mégis, nem, az, a vidámbab,
Melyre, vár, tavasznak, búbiájus, virányja,
Kanon, az, ki, a szép, délveket, elhagyja,
Sma-holnap, bele, rivatarba, fagyba;
Mert, azt, leli, ott, fel, mire, réve, vágyatt
A lélek, tavaszát: a szent, szabadságot.
Hadd, szigjan, fölötté, észak, szord, védrésze,
Nem, keserves, neki, annak, sütyölése:
Most, e, mégis, az, a diadalmi, móta,
Mia, fecskét, gölyg, huzul, elvordota.
De, milyen, a madár, most, Joten, hűrével!
Ne, toródjunk, semmit, jinnai, ő, kelmeivel!
Ghiórnük, tovább, gyors, utján, azt, a népet,
A mely, vásáros, annak, piacára, lépett.
Szárnyain, az, ott, fern, nem, khaladhat, jobban,
Mint, e, rongyos, éhes, néj, fut, a homokban.
Vásáros, éb, egy-egy, marcona, tatái, úr
A jövő, menő, nek, rabrolgók, ut, óvul,
A, vevő, pedig, ki, jött, mefoc, vidék, réül,
Vásárolja, szent, öpre, alau, nélkül:
Odaadja, értő, utolsó, fillérét,
Aztán, könnyű, por, hört, megüleli, vörít;

Óh, csókolja, borul a nyakába,
amnyit tud reberni: „Ytt vagy valakára!...”
Kétán elviszi a híresit, magával,
Éh' hódibe vanja sekerét a tával.
Oly gyorsan, huzad a vevő mintha félne,
Hogy csak álmodik, hogy most mindjárt felébred.
Néhány perce múlva a foglyokat kiváltják,
Viszantlatják ujból hi' anyját, hi' botyját.
Csak seive tanácsát követi mindenké,
Rakondát szemével fel nem lelné senki;
Hiscen a nyomor, mi lényökön aláfoly,
Olyan, mint a híres mesebeli fátyol,
Mint midőn felöltött, magára az ember:
A kivel beszélt, még az sem látta szemmel.
No, de - mivelhogy a vér véré nem válik,
A testvér megéri a testvért halálig:
Nem kell igazolni pusztos ohmáinynyal,
Kit s kit ne ruházzon fel az új sokmáinynyal.
Nem is volt nagy díja a könnér fejének,
Híputotta, ára egy fejős telénnek,
Elválthatta hát azt ehképen akárki:
Csak a vezér árát szabá a tutár hi
Olyan fogány módon, mint a his bevéli,
Hogy feléből holtig el lehetre élni.
Vehetnél belőle olyan úri portát,
Hogy megirigyelné egész Erdélyország;
A rokonságából a híres hi nem tellett,
Pedig mindenök vált nehit, a mi kellett:
Egy pár száz aranyért nem mentek hi hívtól
Nagy sopánkodás közt jólesőnörni mástól.
De most félre kellett tenniök a segyerét,
Hiscen csak úrnak sincs arany a sebében,
Mint a hufár tűvált a vezéri párra,
Mikoron kiharta őket Jolszásárra.
Mindem vagyunkat sólygájába tették,
De e váltadigolijat hi nem teremthették.
Még ottor Jotóántól is pénzt vettek kölcsön
Hogy hínesöke egy esékot színültig megtöltsön.

Nó de alig orállatt searascét a hire,
Hogy endes hgyogy itt van, néhány mértföldnyire:
Jött a nép, miképen jó a keresetalya,
S a mi pénzre vált leönti az aratára.
Nem haqyja fogszágbau senyvedni veséit,
Kiváltja a vékely, hgyzha addig él is.
Tíz aranya vált csak jómási öltékelynek,
Azt is odaváda az endes családinak,
Lecsiánlálta egyig az Pótenz nevében:
Hogy a hési párnak orabod lába leigyen,
Mely még is seerete néhány igaz, qgyánygygyel,
Egy qgyöngyrel drágább, mely résvétköngygyel.
A hgyy innen - onnan a kínos áprengyüle.
Néhány láfó - vékely a nyeregbe ülés
S a legöngebbik az endes családól
Ekleve egyet intett fényes hintapábol:
Vágytatott a hat fej a nehe hátarral,
Nem törődve porral, nem gondolva várral,
Csaknann lobot vetett aqya az kerétkerek.
A lovas legöngek nyamálba se értek,
Pedig váltig tudták a nótát a hóprút,
Mely azt mondja: a jó lónak ninesen rose itt.
Olyan sünn, hgynta a vitrát a patthó,
Melyd leperrelé a vést a vést lovakról ...
E rohanó csapat artán még nem állott
Há a nap felébredt, ha nyugvadni orállott;
Ugy rohanat előre, mint puszták viharja,
Mely az út porát nagy felleggé hvarja.
Mihelyt e követség qgyórvániba bémment,
Melyállott a piacc holló körepiében:
Artán kiforditá a kincsterkes usdpat,
J: kennyi pénzt e piacc még sehasem látott!/
A vad portvoláb azt mego rándálta, - mérté,
S a vékely veséi párt hiadta érte.
Eo még az artán nép az öke hincore bámult
Eltünt a vékelység annak városából.
Melyek Poro Annával harrák endes hgyogyöt
A lovakra jegyet nem ütött az ördög,

Hogy megemlékezvén e felől: a hűdön
Lépjét menjének csak, s ne nyargalva vigyan.^{*)}
Mintha parászból, volna minden abrak,
Mint Endeséknél a paripótlának adnak;
S mintha víz helyet mind folyó' lánnyot, innék:
Ugy rohant a hat fej travafeli innét.
Mint az okán mentek árkon, bokran, bokon
Fératlan itakon éperigy mint a verten.
Erismondásra vált a ló repült traváig,
Hogy a nép öröme ne várjon sokáig,
Éd mely hős verését türet rakva várta
Ez onsdig határán, a víz áldomásra:
Hősen is vált immár az ökörsütéssel,
Kéig várta csak, hogy metélhesse kérdl...

Hogy fogadták itthon azt élmesélni
De sokáig kére, az embernek élni!
Matusalenn kora elég hófői, mégis
Ha megérném: úgy a mondhatnám el végig,
Azt a szent örömet, mivel őket várták
- Gerlicse nem várja egyedöben társát! -
Ha mennybe juthatna pokolból két lélek,
Annak lenne talán? ritja olyan fényes,
Olyan szép, virágos, mint vala a pálya,
Melyen haladt Endes György és életpárja.
Mintha püspök jöne, a karangot hívták,
Sűrűn ellepi a nép a széles utcát,
S míg az ősi házba őket behisérték,
Még lábok nyomát is áldutták, dícsérték;
Csókolták kezüket, s a ruhájok szélét,
Csak az bántotta a népek síve mélyét:
Mint nem lehet minden pillayot lezedni,
Hogy tudnák még azt is elejőbe tenni.
Még a gyermek is sirt édes anyjában,
S feljök rezesett anyja lágy ölében.

*) A mép azt tartja, hogy azért lassítja meg futását a ló a hidon; mert a
hidnál az ördög bélyegét redő süttette vált.

Hogy miként korultak a nagy kályha mellett
Szülők nyakába, azt csak látni kellett.

Csíről kikeltak, e jó jövevények!

Könyvem se tudtak, immáron a vének:

Élsírták ön minden könyveiket régen,

A míg gyermekeik éltek rabkönyvben.

De nem is kellett már e hivatlan vendég,

A ki sírt: az is letörülhetett könyvet,

Ha az örömtől az arcáról le nem száradt,

Mint harmat esőre, melyre sütt a napsugára.

Igy a nép szerelmé, melyet így imádott,

Visszaadta Endesnek a rabadságot.

Visszanyerte a hont, s a vidám tüskhelyet,

S az öröm korával csordultig felt helyket;

Abert Posa Anna asszony, édes felesége,

- Éli a rabkönyvet megosztatta vele -

A nyájas tüskhelyre anyai jószággal

Lehozza a memnyet minden boldogsággal;

S mert, az angyalok azt felvenni nem bírták,

Néhányan magokat a családba fiútk:

A mint tiédertek egyenként az évek

Hat kicsi angyalka az életre tévedt,

S betöltötte esendjét üdvözítő rajjal.

Angyali énekek: vig gyermekszívajjal. . .

Endes György családja gyarapodott szép

Haraszeretben s az úr félelmében

A mily hős vala ő, s neje a isatiban.

Olyan jó, velid lón a kedves családban.

Nem egy ivadéka a familiának

Horott dióságot a székely harának,

Éli karddal, ki kardnál fényesebb eszével

Szolgalóan haráját egész életével.

Abig most is virágozik e családnak fája,

Ke is boruljon az emyérret reája!

Tartsa meg az Ester árait sokáig:

Esendes György s Posa Anna derék unokáit!